

Единътъ казалъ:

— На една поляна пасѣха мся овца и на съсѣда овенъ. Дойде при тѣхъ агънце. Съсѣдътъ казва, че агънцето е негово и иска да го вземе. — Отсжди, господинъ сждия, кой има право.

Селянинътъ, на когото билъ овенътъ, билъ богатъ. Сждияга не искалъ да го озлоби срѣщу себе си и отсждилъ, че агнето било негово.

Минка стояла въ съсѣдната стая и слушала всичко. Несправедливата присжда на мъжа ѝ я ядосала. Когато селянитѣ си излизали, тя повикала при себе си бѣдния и му казала:

— Глупчо, нима ти ще отстѣпишъ агнето? Дѣ се е чуло и видѣло овенъ да има агне?

— Виждамъ, госпожо, че не е право, но какво да правя, като тѣй отсжди сждията.

— Азъ ще те науча, какво да правишъ, но ще ми обѣщаешъ, че нѣма да казвашъ, кой те е научилъ. Утрѣ по пладне ще вземешъ мрѣжа, ще излѣзешъ на могилата и ще се присторишъ, че я залагашъ да ловишъ риба. Мъжътъ ми съ другари ще мине оттамъ. Ще те попита: какво правишъ, а ти ще му отговоришъ: ловя риба. Присмѣе ли ти се, ще му кажешъ: ако овнитѣ иматъ агънца, защо и по планинитѣ да не се вѣди риба?

Селянинътъ я послушалъ. Миналъ сждията съ другари — отивали за ловъ. Като видѣлъ селянина, закикотилъ се.

— Какво правишъ тамъ? попиталъ той.

— Ловя риба.

— Ей че си глупавъ! По баира риба вѣди ли се?

— Ехъ, ако овнитѣ иматъ агънца, защо и тукъ да не се вѣди риба?

Сждията почервенѣлъ отъ срамъ. Той се приближилъ до селянина и му пришепналъ:

— Агънцето ще бѣде твое, ако ми кажешъ, кой те научи да направишъ така. И тѣй се мъчилъ, и инѣкъ се мъчилъ селянинътъ да скрие, но не можалъ и обадилъ, кой го научилъ.